

РЕШЕНИЕ

№ 2489

гр. София, 10.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 37 състав,
в публично заседание на 07.03.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Адриан Янев

при участието на секретаря Кристина Алексиева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **381** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от Административнопроцесуален кодекс (АПК), във вр. чл. 82, параграф 1 от Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО (наричан по-нататък „Регламент (ЕС) 2016/679“ или „ОРЗД“).

Образувано е по искова молба на малолетния В. Б. К., действащ чрез своя баща и законен представител Б. Б. К., срещу Детска градина „Проф. д – р А.“ – [населено място], с която се иска осъждане на ответника да заплати сумата в размер на 10 000 лева (след направено изменение на размера на исковата претенция), представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди (непоправими щети по психиката на порастващото дете с вменияване на чувство за безправие и липса на справедливост; тежко нарушение на достойнството му, като поставяне на детето в положение на изкривяващ истината; психически тормоз и душевно напрежение поради преместването му в друго детско заведение, наложило се поради очевидното нежелание на директорката да се погрижи за опазването правата на детето и очевидното облагодетелстване на виновната страна; панически страх и трайна психическа затормозеност от случилото се), вследствие на нарушение на чл. 15 от Регламент (ЕС) 2016/679 (GDPR), установено с влязло в сила т. 1 от Решение № ППН-01-1799/2019 г. на Комисия за защита на личните данни.

Ответната страна - Детска градина „Проф. д – р А.“ – [населено място], чрез

процесуалния си представител, изразява становище за неоснователност на исковата претенция.

Представител на прокуратурата изразява становище за основателност на исковата претенция.

Административен съд София - град, след като прецени становищата на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Не се спори, че през месец ноември 2019 г. малолетният ищец В. Б. К. е посещавал Детска градина „Проф. д – р А.“ – [населено място].

От приложеното съдебно-медицинско удостоверение (С.) № 378.11 от 02.11.2019 г. се установява, че в средата на челото на детето е налице кръгловато червеникаво охлузване с диаметър 0,3 см. От същото става ясно, че увреждането е в резултат от действието на тъпоръбест предмет и може да се получи от удар с молив. В С. са отразени сведенията на родителите, според които нараняването е настъпило по време на посещение в детската градина на 01.11.2019 г., като същото е резултат от удар с молив от друго дете.

Установява се, че единият родител на ищеца е поискал от директора на Детска градина „Проф. д – р А.“ – [населено място] да му предостави достъп до записите от 01.11.2019 г., съхранявани в системата за видеонаблюдение, намираща се в детското заведение. Последвал е отказ за предоставяне на достъп до записите от видеонаблюдението в детската градина, което е довело до подаване на жалба до Комисия за защита на личните данни, за да се установи нарушението при осигуряването на достъп до личните данни.

Установява се, че е постановено влязло в сила Решение № ППН-01-1799/2019 г. на Комисия за защита на личните данни (КЗЛД), с което по т. 1 се обявява за основателна жалбата на малолетния В. Б. К., действащ чрез своя баща и законен представител Б. Б. К., като се приема, че директорът на Детска градина „Проф. д – р А.“ – [населено място] е извършил нарушение на чл. 15 от Регламент (ЕС) 2016/679, като е отказал достъп до записите от видеонаблюдението.

Установява се още, че единият родител на ищеца е сигнализирал прокуратурата, но впоследствие е издадено постановление за отказ за образуване на досъдебно производство.

По делото са разпитани свидетелите М. Е. Е. и С. Г. С.. От показанията им става ясно, че друго дете е ударило с молив детето В. Б. К. в областта на лицето, което станало в детската градина. В резултат на нараняването детето било умърлушено, притеснено и не говорило, както и че не се чувствало добре от това, че другите деца го тормозили. Детето споделило, че е разочаровано от старото място (Детска градина „Проф. д – р А.“ – [населено място]), защото му се смеели, че си измисляло за инцидента. Вторият свидетел дава допълнителна информация, че по този начин детето се е чувствало около 2-3 месеца след инцидента. Впоследствие детето започнало да се чувства по – добре, тъй като се преместило в друга детска градина.

Кредитират се показанията на свидетелите в описаната част, тъй като същите непосредствено (при осъществени случайни срещи) са възприели емоционално състояние на детето. Също така свидетелите непосредствено са възприели как детето е разказало за инцидента, на който се дължи неговото състояние. Срещите между свидетелите и детето са случайни и не са планирани, поради което се изключва възможността да не кореспондира заявеното от детето с действителното положение.

По делото е приет социален доклад, изготвен от служители на Дирекция „Социално подпомагане“ – Л., но същият не дава информация за релевантни за делото факти.

При така установените факти, Административен съд София-град достига до следните правни изводи:

Съгласно чл. 82, § 1 вр. § 2 от Регламент (ЕС) 2016/679 всяко лице, което е претърпяло материални или нематериални вреди в резултат на нарушение на настоящия регламент, има право да получи обезщетение от администратора или от обработващия лични данни за нанесените вреди. Администраторът, участващ в обработването на лични данни, носи отговорност за вреди, произтичащи от извършеното обработване, което нарушава настоящия регламент.

Фактическият състав на предявения иск включва в кумулативна даденост следните елементи: 1. Наличие на твърдяното нарушение на чл. 15 от Регламент (ЕС) 2016/679, изразяващо се в неосигуряването на достъп до личните данни; 2. Наличието на претърпяна сочените неимуществени вреди и 3. Причинна връзка между претърпените вреди и нарушението на Регламента. В тежест на ищеца е да установи наличието на всички елементи от фактическия състав, като липсата на който и да е от елементите обуславя неоснователността на предявения иск за обезщетение на вреди.

В настоящия случай се установи, че е установено твърдяното нарушение на чл. 15 от Регламент (ЕС) 2016/679, изразяващо се в неосигуряването на достъп до личните данни на ищеца. Посоченото се установява от т. 1 на решение Решение № ППН-01-1799/2019 г. на Комисия за защита на личните данни, което е влязло в сила.

Неимуществени вредите са негативни психически преживявания, физически болки и страдания, душевни потискания, засягане на честта, спъване на развитието на личността и т. н., т. е. всички негативни проявления в духовния живот на едно физическо лице, които то може да изпита. По настоящото дело се установи настъпването на част от описани в исковата молба неимуществените вреди, които са свързани с психически преживявания и душевни потискания (напрежения) на детето. В тази връзка детето се чувствало тъжно, притеснено и разочаровано, което обаче е продължило за кратък период (около 2-3 месеца след инцидента).

По делото не се установи за наличието на останалите неимуществени вреди, описани в исковата молба: непоправими щети по психиката на порастващото дете с вменяване на чувство за безправие и липса на справедливост; тежко нарушение на достойнството; психически тормоз; панически страх и трайна психическа затормозеност. В тази връзка не се доказани вреди претърпени вреди над обичайните и с трайни и неотстраними или трайни последствия - нито като негативно отражение в психиката на ищеца, нито в социалния му дискомфорт.

По делото не се доказва наличието на причинно – следствена връзка между неимуществените вреди и осъщественото нарушение на чл. 15 от Регламент (ЕС) 2016/679, изразяващо се в неосигуряването на достъп до личните данни.

Причинната връзка е зависимост, при която нарушението е предпоставка за настъпването на вредата, а тя е следствие на конкретното нарушение. Нарушението на чл. 15 от Регламент (ЕС) 2016/679 (неосигуряване на достъп до личните данни) трябва да е условие, което да предизвиква настъпването на отрицателната последица в сферата на увреденото лице. То трябва да бъде *condition sine qua non* за вредата, т. е. условие, без което вредата не би настъпила. Освен това е нужно вредата да следва обективно, необходимо и закономерно да произтича от деянието, както и да не бъде негово случайно следствие. За да има причинна връзка вредата трябва да бъде

адекватна последица на нарушението. При изясняване на причинната връзка е нужно да се отговори на въпроса, дали резултатът е бил реално възможно вследствие на извършеното деяние.

В случая неимуществените вреди на детето са настъпили единствено и само от акта на увреждането по лицето на малолетния ищец, причинен от удар с молив от друго дете. В тази връзка детето се е чувствало тъжно и притеснено от физическия акт на насилие на друго дете, посещаващо детската градина (има данни и за извършен „тормоз“ от други деца). Това означава, че емоционалното състояние на детето е резултат на поведението на друго дете (или деца) от детската градина, а не на директора. Вредата се намира в причина връзка с друго деяние, което е осъществено от друго лице, т. е. не е свързано с нарушение на чл. 15 от Регламент (ЕС) 2016/679.

Вярно, че детето се е чувствало разочаровано от това, че му се смеели за измислянето за инцидента, но в този случай причината не е нарушение чл. 15 от Регламент (ЕС) 2016/679, а по - скоро заради самите упрек и подигравка за фантазии (наличието на инцидент), т. е. отново се касае за друга причина, различаваща се от поддържаното нарушение на ОРЗД. Създаването на пречки (неосигуряване на достъп до лични данни) за доказване на конкретно деяние е свързано с нарушение на чл. 15 от Регламент (ЕС) 2016/679, но евентуалните затруднения за установяването на акта на насилие не означава, че водят до неимуществени вреди.

По горните съображения съдът приема, че липсва причинно следствена връзка между вредата и твърдяното нарушение на чл. 15 от Регламент (ЕС) 2016/679, поради което не е осъществен един от елементите на фактическия състав за ангажиране на отговорност. Това води извод за неоснователност на исковата претенция и като такава следва да се отхвърли.

Единствено за допълнение следва да се отбележи, че за ищеца е налице друг ред на защита от извършения акт на насилие от друго дете, а именно чрез предявяване на иск по чл. 47, ал. 2 ЗЗД срещу детското заведение. В този случай за противоправността не е задължително да се установи конкретен извършител, а би било достатъчно да се установи, че нараняването е извършено по време на посещението в детската градина, т. е. под надзора на служителите в детското заведение. Посоченото не означава, че не следва да се установяват другите елементи от състава на тази отговорност.

По разноските:

С оглед изхода на делото и на основание чл. 78, ал. 3, вр. чл. 144 АПК ответната страна има право да ѝ се възстановяват направени разноски във всички производства, развили се до момента: 40 лева за касационна жалба и 1130 лева за адвокатски хонорар за първоначалното производство пред АССГ. В тази връзка е представен договор за правна помощ, в който е уговорен хонорар в размер на 1130 лева, а от представеното платежно нареждане се установява заплащането му. За представителството пред касационната инстанция е представен договор за правна помощ, в който е уговорен хонорар от 580 лева, платим по банкова сметка, но по делото липсват доказателства за заплащането му, т. е. обсъжданите разноски пред ВАС не са доказани, че са направени и не следва да се заплащат.

Процесуалният представител е изразил несъгласие с претендирания размер на адвокатски хонорар, което съдът приема като възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение от 1130 лева. Делото не е сложно от фактическа и правна страна, поради което следва да се присъди в минимален размер. Делото е с материален интерес (цената на иска е 10 000 лева), поради което намира приложение

разпоредбата на чл. 7, ал. 2, т. 3, вр. чл. 8, ал. 1 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, според която минималният адвокатски хонорар при интерес от 10 000 до 25 000 лева - 1300 лева плюс 9 % за горницата над 10 000 лева, т. е. в конкретния случай е 1330 лева. Това означава, че се претендира под минималното адвокатско възнаграждение. Вярно, че адвокатският размер е договорен преди измененията на Наредба № 1 от 09.07.2004 г. (ДВ, бр. 88 от 04.11.2022 г.), но адвокатът е осъществил правна помощ по настоящите правила и хонорарът следва да се изчислява съобразно измененията с ДВ, бр. 88 от 04.11.2022 г. Горното води до извод за неоснователност на направеното възражение.

Не се споделят доводите, че не се дължи адвокатски хонорар на ответника. Отговорността за разноски е обективна (невиновна) и цели репарирание на разноските, направени по делото и възнаграждението на един адвокат. Отговорността за деловодните разноски произтича от факта на неоснователно повдигнатия правен спор и се носи от страната, чието правно твърдение е отречено с решението. В тази връзка следва да се носи отговорност за разноски дори страна по производството да е малолетен, тъй като неговият законен представител е предизвикал правния спор от негово име и за негова сметка.

По изложените съображения, Административен съд София – град

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователен предявеният иск от малолетния В. Б. К., действащ чрез своя баща и законен представител Б. Б. К., с който се иска осъждане на Детска градина „Проф. д – р А.“ – [населено място] да заплати сумата в размер на 10 000 лева (след направено изменение на размера на исковата претенция), представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди (непоправими щети по психиката на порастващото дете с вменияване на чувство за безправие и липса на справедливост; тежко нарушение на достойнството му, като поставяне на детето в положение на изкривяващ истината; психически тормоз и душевно напрежение поради преместването му в друго детско заведение, наложило се поради очевидното нежелание на директорката да се погрижи за опазването правата на детето и очевидното облагодетелстване на виновната страна; панически страх и трайна психическа затормозеност от случилото се), вследствие на нарушение на чл. 15 от Регламент (ЕС) 2016/679 (GDPR) – неосигуряване на достъп до лични данни в записите на видонаблюдението в детската градина, установено с влязло в сила т. 1 от Решение № ППН-01-1799/2019 г. на Комисия за защита на личните данни.

ОСЪЖДА малолетния В. Б. К., действащ чрез своя баща и законен представител Б. Б. К., да заплати на Детска градина „Проф. д-р А.“ – [населено място] сумата в размер на 1 170 лева, представляваща направени по делото разноски.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен административен съд в 14 - дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия: